

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Krajského soudu v Ostravě** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Vrchním soudem v Olomouci** a dalších účastníků sporu vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 13/2016, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 16. 6. 2015, čj. ČTÚ-45 214/2014-603: žalobce **Ing. J. S.**, a žalovaného **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 13/2016, o žalobě proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 16. 6. 2015, čj. ČTÚ-45 214/2014-603, **je soud v občanském soudním řízení.**
- II. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 12. 2015, čj. Ncp 591/2015 - 25, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 28. 1. 2016 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Krajský soud v Ostravě domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona o některých kompetenčních sporech, který vznikl mezi ním a Vrchním soudem v Olomouci ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 13/2016 o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 16. 6. 2015 označenému v záhlaví tohoto usnesení.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Český telekomunikační úřad vydal dne 30. 5. 2014 rozhodnutí čj. ČTÚ-137 480/2011-638/XI. podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), kterým vyhověl návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. (dále jen „poskytovatelka“) a uložil žalobci povinnost uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 1 377,50 Kč s příslušenstvím. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu následně v rozkladovém řízení rozhodl tak, že rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu v části změnil a ve zbytku rozklad zamítl.

Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu označené v záhlaví tohoto usnesení napadl žalobce žalobou podle § 244 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

Okresní soud v Novém Jičíně měl za to, že není k projednání věci věcně příslušný, neboť se jedná o spor v oblasti veřejné správy. Věc proto dle § 104a odst. 2 o. s. ř. předložil Vrchnímu soudu v Olomouci k rozhodnutí o věcné příslušnosti. Vrchní soud usnesením ze dne 16. 12. 2015, čj. Ncp 591/2015 - 25, rozhodl, že k projednání a rozhodnutí předložené věci je „*příslušný krajský soud (§ 3 odst. 1 zákona č. 160/2002 Sb.)*“ a věc tomuto soudu k dalšímu řízení postoupil. Toto usnesení neobsahovalo žádné odůvodnění (§ 169 odst. 2 o. s. ř.).

Krajský soud v Ostravě rozhodující ve správním soudnictví následně podal návrh zvláštnímu senátu na zahájení řízení o záporném kompetenčním sporu. Uvedl, že rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalovanou částku za poskytnuté služby elektronických komunikací. Projednávaný spor má soukromoprávní charakter, neboť jeho předmětem jsou práva a povinnosti poskytovatelky služeb elektronických komunikací a žalobce jako účastníka. Český telekomunikační úřad tedy podle krajského soudu rozhodoval v soukromoprávní věci. Krajský soud se proto domníval, že není k projednání věci věcně příslušný.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi Vrchním soudem v Olomouci rozhodujícím v občanském soudním řízení a Krajským soudem v Ostravě rozhodujícím ve věcech správního soudnictví se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Nastalá situace je procesně atypická. Obvyklým postupem (a v souladu se zákonem) měl Okresní soud v Novém Jičíně řízení zastavit dle § 104b odst. 1 o. s. ř. Současně měl poučit žalobce o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu u soudu ve správním soudnictví. Okresní soud však namísto toho podle § 104a odst. 2 o. s. ř. předložil věc nadřízenému vrchnímu soudu. Patrně si při tomto postupu neuvědomil, že tento institut předložení nadřízenému soudu míří pouze na rozhodování vrchního soudu v otázkách věcné příslušnosti v rámci soudů jednajících v občanském soudním řízení.

I přesto je dána pravomoc zvláštního senátu. Z usnesení Vrchního soudu v Olomouci je zřejmé, že jím tento soud popřel pravomoc soudů v občanském soudním řízení dle části páté věc rozhodnout. Z výroku usnesení vrchního soudu zřejmá jeho jednoznačná vůle vyslovit nedostatek pravomocí soudů rozhodujících v občanském soudním řízení. Nadto, v případě takto jasně vyjádřené vůle soudu popřít svoji pravomoc rozhodnout by bylo vrácení věci k formálně bezchybnému popření své pravomoci proti smyslu a poslání zvláštního senátu fakticky vzniklé kompetenční spory co nejrychleji rozhodnout a předat věc soudu s pravomocí jednat a vydat rozhodnutí.

Po postoupení věci Krajskému soudu v Ostravě rozhodujícímu ve správním soudnictví tento soud následně popřel svou pravomoc rozhodnout věc. Vrchní i krajský soud tedy materiálně popřely pravomoc civilní i správní větve soudní soustavy vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (§ 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech). Ve věci se proto jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát zákonem o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. „[v] občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují

o nich jiné orgány“: Tímto jiným orgánem je v případech, které stanoví zákon o elektronických komunikacích a původně zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o telekomunikacích“), také Český telekomunikační úřad. Tomu tak byla svěřena nejen pravomoc rozhodovat ve věcech veřejného práva, ale také v některých věcech práva soukromého.

Jen z toho, že rozhodl Český telekomunikační úřad, nelze ještě určit, zda o žalobě proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu rozhodují soudy v občanském soudním řízení či soudy správní. Vždy je totiž nutné rozlišovat, zda tento správní orgán rozhodoval v soukromoprávní věci nebo ve věci veřejnoprávní, tedy určit charakter konkrétního rozhodnutí a porušení povinnosti. Při určování příslušnosti je zvláštní senát také zcela zásadně omezen již zmiňovaným § 7 odst. 1 o. s. ř., protože zákon o elektronických komunikacích představuje výjimku z pravidla, že o soukromoprávních sporech rozhodují soudy v nalézacím řízení.

Výše uvedené závěry jsou zřejmé i z dosavadní rozhodovací praxe zvláštního senátu a Nejvyššího správního soudu, které při rozhodování o pravomoci či věcné příslušnosti charakter rozhodnutí správního orgánu rozlišovaly. Zvláštní senát tak například v usnesení ze dne 18. 9. 2007, čj. Konf 23/2006 - 6, vyslovil, že *„rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o přidělení čísel (§ 69 a násl. zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích) a navazující rozhodnutí o poplatcích za přidělení čísla (§ 75 téhož zákona) je veřejnoprávní regulací v oblasti správy čísel. Rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí o poplatcích náleží soudu ve správním soudnictví“*.

Opačný závěr - vyplývající z rozdílného charakteru rozhodnutí - vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 9. 2003, čj. 6 A 60/2000 - 46: *„Rozhodnutí správního orgánu vydané na základě § 8 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, je rozhodnutím v soukromoprávní věci, neboť předmětem rozhodnutí je spor mezi uživatelem a poskytovatelem telekomunikační služby o plnění za poskytnuté služby, tj. spor o povinnosti uživatele platit za poskytnuté telefonní služby úhradu v rozsahu tehdy stanoveném Telefonním řádem a o oprávnění poskytovatele telefonních služeb jen v takto stanoveném rozsahu úhradu požadovat. Sama skutečnost, že řízení je regulováno správním řádem, nemá pro posouzení soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru věci význam, neboť všechny orgány veřejné správy, jejichž rozhodnutí se projednávají podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003, se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva“*. Na těchto závěrech nic nemění ani následná změna právní úpravy, jak zvláštní senát již zopakoval také např. v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. Konf 25/2011 - 8, a usnesení ze dne 23. 1. 2012, čj. Konf 78/2011 - 6.

V nyní posuzovaném případě proto musel zvláštní senát zjistit, zda rozhodoval Český telekomunikační úřad v soukromoprávní či veřejnoprávní věci. Z napadeného rozhodnutí správního orgánu zvláštní senát zjistil, že se řízení týkalo nezaplacených vyúčtování za poskytnuté služby elektronických komunikací ve výši 1 377,50 Kč s příslušenstvím. Správní orgán v rozhodnutí rozvedl, že žalobce neplatil vyúčtované částky za použití telefonní stanice. Český telekomunikační úřad svou příslušnost k rozhodnutí sporu vyvozoval z § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že tento úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

Při posuzování charakteru rozhodnutí lze odkázat na závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 9. 2003, čj. 6 A 60/2000 - 46: *„jde o povinnost plnění za poskytnuté služby, tedy o povinnost uživatele platit za poskytnuté telefonní služby úhradu v rozsahu tehdy stanoveném Telefonním řádem (tj. měsíční základní sazby a hovorného) a o oprávnění poskytovatele telefonních služeb jen v takto stanoveném rozsahu úhradu požadovat; řízení o takovém právu je proto třeba považovat za věc spadající do práva soukromého. I když otázky řízení se řídí obecnými předpisy správního řízení, rozhodující význam pro posouzení charakteru věci je právo hmotné, nikoliv právo procesní, neboť v případě věci projednávaných*

podle novelizované části páté o. s. ř. jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva“. Právní názor vyslovený v tomto usnesení lze použít i v nyní posuzované věci. Český telekomunikační úřad rozhodoval o nezaplacených částkách za poskytnuté služby elektronických komunikací. Jednalo se o spor o povinnosti účastníka k zaplacení ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací vyplývající ze smlouvy mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem. Právní vztah mezi těmito subjekty vznikl na základě smlouvy a žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací, mezi subjekty proto nelze shledat vztah podřízenosti a nadřazenosti. Účastník byl seznámen s podmínkami, za kterých byla služba o elektronických komunikacích poskytována, a dobrovolně na tyto podmínky přistoupil. Protože byly naplněny požadavky stanovené v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, mohl ve věci rozhodovat správní orgán. Protože také nelze zpochybnit, že platba nezaplacených částek za poskytnuté služby elektronických komunikací je soukromoprávním nárokem, byl správní orgán příslušný k tomu, aby vydal rozhodnutí o soukromoprávní věci.

K otázce charakteru rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu lze tedy uzavřít, že tento správní orgán rozhodoval spor, který měl soukromoprávní povahu, protože se jednalo o platbu nezaplacených částek za poskytnuté služby elektronických komunikací. O žalobě proti rozhodnutí byl proto příslušný rozhodovat soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř.

Zvláštní senát proto uzavírá, že k projednání a rozhodnutí žaloby proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu týkajícího se nezaplacených plateb za poskytnuté služby elektronických komunikací je příslušný soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu v občanském soudním řízení (§ 5 odst. 1 zákona o některých kompetenčních sporech).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech současně s rozhodnutím sporu zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci 16. 12. 2015, čj. Ncp 591/2015 - 25.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy Vrchní soud v Olomouci znovu posoudí věc, která mu byla předložena Okresním soudem v Novém Jičíně a to včetně své pravomoci rozhodovat postupem podle § 104a o. s. ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. června 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu